

ПОТООЧЕ

Илюстративен
Вестник за деца

15 Ноември
1926 г.

Цена 3 лв.

Одобренъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ заповѣдъ № 5395 отъ 22 декември 1927 год.

Редакция и администрация: Книгоиздателство Ив. Колюмджиевъ, София, ул. П. Самуилъ, 50

Малкиятъ художникъ

ВОЛФИ ШНАЙДЕРХАНЪ

ВОЛФИ е 12 годишно момче. Свири на ситунка. Но тъй любаво, че и възрастни добри ситунари не могатъ да свирятъ като него. Той омайва съ свиренето си и голѣми и малки.

Волфи е роденъ на 28 май 1916 година въ гр. Виена, столицата на Австрия. Неговиятъ баща е актьоръ, а майка му обичала музиката и първа го запознала съ това изкуство. На 3 годишна възраст Волфи е започналъ да учи ситунка, а на 4 години е свирѣлъ вече по ноты.

За пръвъ пѣтъ малкиятъ Волфи е свирѣлъ предъ много хора преди две години. И отъ тогава до днесъ това даровито дете обикаля по пѣтя Европа и свири на възрастни и на деца. Изминалъ е предъ хора около 70 пѣти. За последенъ пѣтъ преди да дойде въ България, Волфи е свирѣлъ на деца въ столицата на островъ Исландия. Това е било само 2 часа преди да тръгне параходътъ. Опиенени отъ изкуството на тѣхния свирѣтникъ, малките деца го изповодаха всички до парахода и не искаха да се разделятъ съ него.

Въ началото на н. ноември г. г. Волфи Шнайдерханъ свири и въ София. Всички, които го слушаха, останаха омаени отъ неговото отлично свирене. Човѣкъ не може да върва на очигъ си, че дете свири.

ДОБРИ П. ВОЙНИКОВЪ

СЕГА българските деца търсятъ много обичай да гледайтъ театрални представления, или сами да си устройайтъ свои театри, въ които играватъ детски писани за тѣхъ пиески. Но тѣ не знаятъ, че не преди много години никой въ България не е виждалъ театръ. Нямало е не само хора, които да играятъ, но е и било и какво да играятъ. Никой отъ нашитъ тогавешни писатели не билъ писалъ драми. Най-малко, което си виждали нашитъ деца и баби, било малки сцени въ разговорна форма, изпълнявани отъ ученици обикновена при годишнитъ изпити.

Пръвъ, който почналъ да пише драми за представление и да ги представява предъ своитѣ съотечественици билъ Добри П. Войниковъ. Той се е родилъ въ гр. Шуменъ на 1833 година, а е умирѣлъ въ гр. Гърново на 27 мартъ 1878 год. Като дете се е училъ въ родния си градъ, а после е продължилъ и довършилъ ученито си въ Цариградъ, въ единъ френски пансионъ. Подиръ тѣхъ става учителъ въ Шуменското класно училище, дете съ възрастни ученици и иѣкои млади граждани основава първия български оркестръ. До тогава българитъ не били виждали и оркестъръ, освенъ шуменици, но този оркестръ, макаръ въ него да свирѣли млади шуменичета, между които и Войниковъ, тогава ученикъ, билъ управляванъ отъ единъ маджаринъ.

Въ родния си градъ Войниковъ прекаралъ до 1864 год. следъ което забъгналъ, гоменъ отъ турцитъ, въ ромънския градъ Бранда. Тамъ той основалъ своя театрална трупка, която подъ негово ръководство почнала да представява написани отъ него пиеси. Представленията на трупата били иѣщо ново, не само за българитъ въ Ромъния, които се гордѣли съ своя смярошнички, но и за санитъ ромънци. На едно представление, дадено презъ 1866 год. въ Букурещъ, е пристъпувалъ и единъ ромънски кнѣзь. Той толкова много харесалъ играта, че похвалѣлъ и Войникова, и другаритъ му. Това е било такава голѣма радостъ за българитъ, каквато мъжичо можемъ да си представимъ днесъ.

Войниковъ е написалъ иѣколко пиеси, по-важни отъ които сѣ: Райна княгиня, Прокръсташето на Преславскиятъ дворъ, Крѣпостъ браната цѣлѣващица, дето усмихвалъ турцитъ, и др. Написалъ е и иѣколко учебника. Той е редактиралъ и в. Дунавска зора, съ който не само е просвѣщавалъ своитѣ смярошнички, но е проповѣдвалъ и бунтъ за освобождението на българитъ отъ турско робство.

Тая година се изпълнило 50 година отъ смъртта на Добри Войникова. Хвала му за всичко, което като истински онякъ е далъ на българския народъ.